

ה"ת 35379/03 - אבי קורן נגד מדינת ישראל - רשות המסים - אגרף מסים ומע"מ

בית משפט השלום בראשון לציון

ה"ת 20-03-35379 אבי קורן נ' מדינת ישראל - רשות המסים
לפני: כבוד השופט גיא אבן
ה המבקש: אבי קורן - ת"ז

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל - רשות המסים - אגרף מסים ומע"מ
באמצעות פרקליטות מחוץ תל אביב (אזוריה)
בשם המבקש: עו"ד רני שורץ ועו"ד אורית סטנסקי
בשם המשיבה: עו"ד ערן פירשטיין (פרקליטות)
מר משה דודו (רמ"ד חקירות מסים ומע"מ)
מר תומר אוחנה (חוקר רשות המסים)

החלטה

על תפיסת מוצגים, החרמת טובין והתנהלות אגרף המס.

לפנינו בקשה להשבת תפוסים - תכשיטים שנתפסו במהלך חיפוש בบתו של המבקש ביום 27.2.19 (להלן בהתאם: החיפוש, התכשיטים). לקלופין עטר המבקש "לאפס" את מנתן 30 הימים בהם ניתן לנקט הליכים אזרחיים להשבת התכשיטים בהתאם לסעיף 190 לפקודת המס [נוסח חדש] (להלן: פקודת המס).

רקע - בנסיבות

1. החיפוש בוצע בהתאם לצו מיום 21.2.19 (צ"ח 51335-02-19). במהלך החיפוש תפסה המשיבה מה המבקש מוצגים ורכוש, במספר מוקדי חיפוש, ואלו נרשמו בסדרה של 13 אב"טים (אישורם בדבר תפיסה). עלות התפיסה נרשמו בכל האב"טים באופן זהה: סעיף 188 לפקודת המס; סעיף 109(א)(2) לחוק מס ערף מוסף, תשל"ג-1975 (להלן: חוק מע"מ); סעיף 32(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 (להלן: פס"פ); סעיפים 11, 21 ו- 26 לחוק איסור הלבנתה הון, תש"ס-2000 (להלן: חוק איסור הלבנתה הון).

2. המבקש פנה לבית המשפט בבקשת חלק מהתפוסים - שני כלי רכב, וזו נדונה בפנינו ביום 7.5.19 (ה"ת 9333-04-19). במהלך הדיון הגיעו הצדדים להסכמה אשר קיבלו תוקף של החלטה, בדבר השבת כל הרכב בכפוף לתנאים שנקבעו.

3. ביום 18.8.19 פנתה המשיבה בבקשת "להארכת תוקף תפיסת טובין/מסמכים" ובהתאם להסכמה המבקשת ביום 20.8.19 ניתנה החלטה כמפורט (ה"ת 9333-04-19, להלן: בקשה ראשונה להארכת תוקף). זה המקום לציין כי בבקשת הראשונה להארכת תוקף נרשמה סדרה של 12 אב"טים, מבלי שנמסר עדכון מפורש על כך שאחד האב"טים

עמוד 1

איןנו נכלל בה. כפי שנבון בהמשך - נתן זה רלוונטי עד מאי לעניינו. אותו אב"ת חסר - מספרו 728826 יكونה להן האב"ת הנעלם, והוא שעומד בלב הבקשה מושא ההחלטה דן. באב"ת הנעלם פורטה רשימת תכשיטים שנפתחו מהמשיב, כאמור בהתאם לרשימת העילות המפורטת בסעיף 1 לעיל, באופן זהה לרשימת העילות ביחס לכל אחד מהאב"טים האחרים.

4. ביום 16.2.20 פנתה המשיבה ב"בקשה שנייה להארכת תוקף של צוים ותפוסים" (להלן: בקשה שנייה להארכת תוקף). זו הפעם כללה הבקשה פירוט של ממש באשר לモוצגים והרכוש הרלוונטיים, בהתייחסות ל- 3 אב"טים בלבד (ה"ת 9333-04-19). המבקש התנגד לבקשתה, ביקש את התיחסות המשיבה לרשימת התכשיטים שנפתחו באב"ת הנעלם, ועתר להורות על השבת התכשיטים. בתגובה מיום 23.2.20 טענה המשיבה כי התכשיטים נפתחו מכוח סעיף 188 לפקודת המכס, כי מדובר בהליך נפרד (הדגשה המקורי) המתנהל בבית המכס, וכי הדבר הוביל למבקש בדיעו מיום 7.5.19 (בקשת המבקש להשבת כלי הרכב). בתגובה טען המבקש כי בשום שלב לא הוצע לו שUILות התפיסה בעניין התכשיטים המפורטים באב"ת הנעלם צומצמו לתפיסה לפי סעיף 188 לפקודת המכס בלבד, וכי לא נמסר לו שההlixir מתנהל בנפרד בבית המכס. בהחלטה מיום 24.2.20 קבעתי: "המבקשת (משיבה בהlixir דן - ג"א) היא המגדירה את מסגרת הבקשה: בית המשפט איננו מוסマー לדון בעניין התכשיטים שעה שהמבקשת כלל לא מבקשת להאריך את תוקף צו התפיסה בעניינם בגדרי ההlixir דן". בהחלטות מהימים 27.2.20, 1.3.20 ו- 16.3.20 הבהירתי כי איני רואה לשנות מההחלטה מיום 24.2.20.

5. ביום 17.3.20 פנה המבקש בבקשת נוספת ופרטת להשבת תפיסים, בה פירט את מהלך העניינים שחלקו תואר לעיל (הlixir דן - ה"ת 20-03-35379). י הציון כי בקשותיו זו הובאה בפניי יום קודם לכן (ה"ת 9333-04-19), אז קבעתי, כאמור, כי איני רואה לשנות מההחלטה מיום 24.2.20. הויאל ומדובר בבקשתה שנפתחה בהlixir נפרד, היא הגיעה תחילה לטיפולו של מותב אחר, כבוד השופט ז' דיבון סגל, אך כשהתברר כי ההlixir המוקדםណון בפניי, הועבר גם תיק זה לטיפולו, בהנחהיתה של סגנית הנשיא כבוד השופט י' טויסטר-ישראל (ההחלטה מיום 31.3.20).

לאחר שבתי ועינתי בבקשת המשיבה, ובהתאם לסמכוויי עיון חזר בבקשת הנוגעות לתפוסים בהlixir פלילי (הlixir המתנהל דה-נבו), הורתתי לodesk לחייב לטענת המשיבה, לפייה היה עליו לפנות בתובענה אזרחית להשבת התכשיטים, אשר נפתחו לכארה מכוח סעיף 188 לפקודת המכס. עוד טענה המשיבה כי המבקש אישר את המועד להגשת תובענה, מועד הנמנה מיום תפיסת התכשיטים - 27.2.19. לאחר עיון בתגובת המבקש מצאתי לקבוע דיון בבקשתה, אליו הזמננו נציגי רשות המסים אשר טיפולו בחקירה הפלילית בעניינו של המשיב, וכן נציגי פרקליטות המלווה. לאחר דוחיות שמקורה במצב החירום התקיים לבסוף הדיון לפניי ביום 23.6.20, בסיוםו סיכם המבקש ובמהלך הוגשנו סיכומי המשיבה בכתב (בלוויי חקירות המבקש בראשות המסים - לבקשת בית המשפט) וסיכומי תשובה מאת המבקש.

הדיון מיום 23.6.20 ותמצית טיעוני הצדדים

6. במהלך הדיון העיד לפניי בכיר בראשות המסים, ראש מדור חקירות מכס ומע"מ מר משה דדון (להלן: מר דדון).

עמוד 2

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - או © verdicts.co.il

לדבריו, הוא זה שتفس את התפוזים כולם (לרבות התכשיטים) ביום 27.2.19, כשהוא בוצעה אבחנה בין הטובין, וכולם נתפסו לפי כל עילות התפיסה המפורטות בסעיף 1 לעיל, וכך גם גם נרשם באב"תים. לשאלת בית המשפט מתי נמסר לבקשת באופן رسمي כי המשיבה החליטה לאבחן בין הטובין שנתפסו, ככלו שיתבררו בהליך פלילי ואחרים בהליך אזרחי (מכס), השיב כי בדיון מיום 7.5.19 (ה"ת 19-04-9333) "בית המשפט ביקש ממי לעשות אבחנה בתוך כל הטוביין התפוזים, מה חשור כਮובהר ומה חשור לבנה לשוו" (כר במקור. פרו' עמ' 3 ש' 1-4). כאמור, כבר בתשובה זו שמטה המשיבה את הקריאה תחת טענה לפיה המבקש מנעו מההגיש תובענה לאחר שחלף חדש ממועד התפיסה (27.2.19), שכן גם אם קיבל את דבריו של מר דודן פשוט (וכפי שנראה בהמשך, קשה לקבלם), הרי שרך בחולף חודשים וחצי ממועד התפיסה עדכנה המשיבה את המבקש כי התכשיטים נתפסו מכוח סעיף 188 לפקודת המכס בלבד, ממשע - המבקש עודכן בכך לאחר שחלף המועד להגשת תובענה אזרחים.

7. זכור, הבקשה הראשונה להארכת תוקף (12 אב"תים) הוגשה בהסכמה בחולף 6 חודשים ממועד התפיסה. מר דודן נשאל על ידי בית המשפט האם עדכן מפורשות את ב"כ המבקש בדבר האבחנה שבוצעה בין התכשיטים, והשיב על כך בשילילה (פרו' עמ' 4 שורה 30 - עמ' 5 ש' 2).

8. מר דודן הבהיר מודיעון הסביר מטעם התכשיטים - טובין שלפי הטענה נערבה בהם עבירה פלילתית, אינם נתפסים לפי פסד"פ, קרי, מודיעו הוחלט לצמצם את עילות התפיסה לסעיף 188 לפקודת המכס בלבד. על כך השיב כי הכוונה היא להשתמש בטוביין כראיה במישור הפלילי, טענה העומדת בסתריה לכל קו הטיעון של המשיבה וליילה בגינה נקבע כי התכשיטים הוחרמו, קרי, בשללו מבעליהם לצמיתות. לנוכח הטענה (המפתחה יש לומר) ביקשתי מתיחסות מפורשת: "(שאלת בית המשפט): האם לטענתך התפוזים באב"ת 728826 (להלן: האב"ת מושא הבקשה), נדרשים לצורך ראייתי בהמשך ההליך הפלילי? ת. סביר להניח שכן" (פרו' עמ' 7 ש' 18-20).

9. בסיכוןו טען המבקש, כי רק במסגרת הבקשה השנייה להארכת תוקף בחודש פברואר 2020, הודיעה המשיבה כי התכשיטים הוחרמו רטרואקטיבית מיום 27.3.19. ממשע, ממועד בו הודיע לבקשת ראשוןה כי הטוביין מוחרמים, הוא הועמד בפני שוקת שבורה ללא אפשרות להתנגד לכך. המבקש הוסיף והפנה לטענת המשיבה בדיון, לפיה התכשיטים נדרשים ראייתית, ובכך נסתירה האפשרות להחריםם, שכן טובין מוחרמים נועדו למכירה ואין יכולים לשמש מוצג במשפט.

10. המשיבה בסיכוןה ביקשה להשאיר בתקופה את החלטתה לדחות את התביעה להשבת תפום (נספח ו') לבקשת - מכתבה של גב' רונית ראובן, מנהלת תחום תפיסות בבית מכס נתב"ג מיום 11.3.20 - בו נטען כי המבקשஇ אחר את המועד, פנה בבקשת בחודש פברואר 2020 בעוד התכשיטים מוחרמים מיום 27.3.19). דרך המלך היא בהגשת תובענה אזרחים לפי סעיף 192 לפקודת המכס ולא בבקשת להשבת תפום במסלול הפלילי, לגביה קבע מوطב זה בהחלטתו מיום 16.3.20 כי איןנו בעל הסמכות בדיון (ה"ת 19-04-9333). ב"כ המשיבה חזר על הלכות ותיקות ממס. משכך עתר ב"כ המשיבה לדחות את בקשה המבקש על הסף. לגופה של בקשה (ולשיטתו של ב"כ המשיבה בגדרי מכס. טען למופרכות טענותיו של המבקש, משלבדבו הצדדים ניהלו שיג ושיח שוטף לכל אורך התקופה, אך שהמחלל לאו הגשת הבקשה במועד נופל כלו לפתחו של המבקש. המבקש הגיע בסיכון תשובה עליהם לא ראוי

11. אם הארכתי קמעה בסקירת הרקע והטייעונים, אקצר בדיון. צודקת המשיבה בטענתה כי בית משפט זה, בכובעו בהליך פלילי הנוגע לתפיסת מוצגים, אינו רשאי להורות על השבת טובין התופסים לפי פקודת המכס בלבד. מטעם זה לא ראויי קודם לכך להתערב בכך (החלטות מהימים 20.1.3.20, 24.2.20, 27.2.20, 16.3.20 ו- 19.3.20). דא עתה, במהלך הדיון הבהיר כי חרב העובדה שהתקשייטים הוחרמו לכאורה עוד ביום 19.3.20 (9333-04-19) (טענת המשיבה), הרי שבפועל הם עשויים להידרש כראיה במסגרת ההליך הפלילי. הוואיל ולא ניתן לאפשר החרמה של מוצגים אשר עשויים להידרש לצורך ראויי, הרי שלא היה מקום להחריג מתפיסה לפי סעיף 32 לפס"פ. המשמעות היא שאני קובע (בהתאם לסמוכות על פי דין - בגדדי הליך התפיסה הפלילי) שהתקשייטים "יחשבו כתופסים רטרואקטיבית בהתאם לפס"פ (ונזיכר כי מלכתחילה נתפסו התקשייטים גם מכוח עילה זו), לצורך אפשרות הצגתם בעתיד כראיה. פועל יוצא של החלטתי זו - לא ניתן להחרים את התקשייטים עד החלטה אחרת.

12. בacr לא סגי. בירור העובדות בהליך שלפני גילה פגמים בהתנהלותה של המשיבה. ההחלטה לשנות את מסלול התפיסה של התקשייטים, קרי, ההחלטה לבטל את עילות התפיסה לפי פס"פ, חוק איסור הלבנתה הון וחוק מע"מ, לכואורה מעולם לא נתקבלה באופן رسمي (לא הציג מסמך כלשהו בעניין זה), וחמור מכך, בשום שלב לא נמסרה לבקשת הودעה רשמית בעניין זה. די בacr כדי לקבוע שדוחית תביעתו של המבקש על הסף מטעמי שייהי, נעשתה שלא כדין.

אפילו נאמץ את גרסת המשיבה, לפיה בדיון מיום 19.3.20 עודכן המבקש בהחלטה בדבר שינוי המסלול, מדובר בהודעה מאוחרת, לאחר שלכואורה פקעה התקופה להגשת תביעה, והתקשייטים נחשבו מוחרמים מזה בחודש וממחזה (ימים 27.3.19). אלא שיעון בפרוטוקול הדיון מיום 19.3.20 מגלת שבשם שלב לא נמסרה לבקשת הודעה מסווג זה. המשיבה ביקשה ללמידה על מסירת המידע מדברים שנאמרו בבית המשפט, בתשובה לשאלתו (ובכל מקרה לא באופן מפורש ונهاיר). לא זו הדרך, וממילא אין מדובר במסירת הودעה רשמית כנדרש.

למעשה, רק במסגרת הבקשה השנייה להארכת תוקף נמסרה הודעה לבקשתו, אז פנה למשיבה ונענה בדוחיה (נספח ו' לבקשתה של גב' רונית ראובן), ובעקבות תשובה זו פנה בהליך דין. מכאן, צודק המבקש בטענתו כי המשיבה העמידה אותו בפני שוקת שבורה.

תוצאה

13. אני קובע כי התקשייטים תפיסים לפי פס"פ, כמוzeigt עשויי להידרש כראיה בהליך פלילי, זאת לפחות 90 ימים נוספים מהיום. משכך, לא ניתן להחרים בתקופה זו (הדין הפלילי גובר). על המשיבה להודיע עד יום 20.7.12 האם היא מבקשת לשחרר את התקשייטים מתפיסה פלילתית (משמעותה מותרת על האפשרות להציג כראיה במשפט), וככל

שכך הדבר הרי שמהמועד בו אורה על ביטול התפיסה בהליך פלילי, תחול להימנות התקופה בה יהיה רשאי המבוקש לפנות למשיבה לפי סעיף 190 לפקודת המכס.

בהינתן הפגמים עליהם עמדתי לעיל בהתנהלותה של המשיבה, הן פרוצדורליים והן מהותיים, מצאתי לחיב את המשיבה בהוצאות המבוקש אשר תיקבענה על הצד הנמור (בגדרי הליך פלילי) בסך של 3,000 ₪. ההוצאות תשולםנה למבוקש עד יום 1.8.20, וממועד זה תישאנה ריבית והצמדה כחוק.

ניתנה היום, י"ג تموز תש"פ, 05 يول 2020, בהיעדר הצדדים, ותישלח אליהם.

מצורפת פנימית ליום 13.7.20.